

Περίπατος στις έκθέσεις Οι αρχιτέκτονες παρουσιάζουν δημιουργίες τους

Ο Γουναρίδης «άπεικονίζει»
την εισβολή των φθαρμένων

Μιά πολύ αξιόλογη έκθεση εικαστικών έργων είναι αυτή που οργανώθηκε στο «Βαφοπούλειο» και που περιλαμβάνει έργα καλλιτεχνών που προέρχονται από την αρχιτεκτονική σχολή. Σχεδόν όλοι οι καλλιτέχνες που έκθεσαν είναι γνωστοί, οι πιά πολλοί και από ατομικές εκθέσεις τους, αλλά αυτή τη φορά δίνουν ένα όμαδικό παρών, διευκρινίζοντας πάντως ότι η έκθεσή τους χαρακτηρίζεται «Δέκα πορείες», όσοι δηλαδή, και οι έκθετες.

Η σημασία του όρου, προφανώς, είναι ότι ο καθένας από αυτούς ακολουθεί το δικό του δρόμο, πράγμα που θά ήταν πολύ ενδιαφέρον, αν το διαπίστωνε κανείς. Οπωσδήποτε, βλέπει κανείς στην έκθεση αρκετά διαφορετικές αντιμετωπίσεις της άπεικονισης του πραγματικού ή του ονειρικού κόσμου. Μιά άλλη, σχεδόν γενική διαπίστωση είναι πως πολλά έργα είναι μεγάλων διαστάσεων, ενώ δεν λείπουν και οι κάπως τολμηρότερες προσπάθειες (έργα Προδρομίδη και Τσιούμα) που, ωστόσο, δεν είναι καινούριες. Τέλος, να σημειωθεί πως όλοι σχεδόν οι έκθετες δείχνουν πρόσφατη δουλειά τους.

Ο Αρης Γεωργίου, για να τους πάρουμε με τη σειρά του καταλόγου, συνεχίζει τον πειραματισμό του με το φωτογραφικό υλικό και τη συμμετρία στο έργο του «Αντικύμα», τό μοναδικό που παρουσιάζει. Ο Γιώργος Κονταξάκης στο «μεταμοντέρνο καθημερινό συνδυάζει την ανθρώπινη φιγούρα με τό γεωμετρικό περιβάλλον, χρησιμοποιώντας δύο χρώματα, ενώ στά «μεταβυζαντινά γραπτά» δίνει παραλλαγές συνδυασμού καρπών και αντικειμένων, όπου πάλι τά γεωμετρικά σχήματα είναι έντονα, αλλά υπάρχει περισσότερο χρώμα.

Ο Γιώργος Μόκαλης συνεχίζει μία ζωγραφική, αλλά και θεματολογία που είδαμε σε έκθεσή του ατομική. Παίζοντας με τά στοιχεία κατασκευής, με πλαίσια εντός πλαισίου, δίνει τρεις «πτήσεις». Τό έργο του Αρη Προδρομίδη συνδυάζει τό σχέδιο με τη φωτεινή γραμμή. Ο Γιώργος Απόστος, στις τρεις «Σκαλωσιές» που κάνει άφηρημένη ζωγραφική και θυμίζει ένα παλιότερο στάδιο δουλειάς του Σαχίνη.

Οι τρεις πίνακες του Απόστολου Βέττα έχουν μία αρκετά προσωπική σφραγίδα, στην «άπογευματινή διαδρομή» και στο «χορό» διαπιστώνεται μία έντυπωσιακή κίνηση και ή χρησιμοποίηση των χρωμάτων είναι ενδιαφέρουσα. Ο μεγάλων διαστάσεων πίνακας του Στέλιου Σκούλου, ξυπνάει έναν κόσμο παραμυθιών και ονείρων, ενώ κάπου έμφυλλοχωρεί ή επίδραση των κόμικς.

Οι τέσσερις «κορμοί» του Γιώργου Λαζόγκα είναι τέσσερις σπουδές ή τέσσερις παραλλαγές στο ίδιο θέμα, που δηλώνεται στον τίτλο, ενώ ο Απόστολος Κιλεσσόπουλος, πιστός στην τεχνολογία του και στην θεματική του, δίνει τρεις πίνακες μεγάλων διαστάσεων, οργανισμού χρωμάτων, όπου τό άφαιρητικό στοιχείο είναι πάντα έντονο και κάθε πίνακας λειτουργεί σάν συνολική εντύπωση. Ο Στέργιος Τσιούμας δίνει ένα εικαστικό έργο τριών διαστάσεων, με ένα λοφίσκο άμμου, μερικά μέταλλα και άπαστράπτοντα άγκονάρια, μία γλάστρα και δυό άπομμήσεις άρχαίων μορφών. Τίτλος τής τής κατασκευής: «Θεσσαλονίκη».

Ο Δανιήλ Γουναρίδης έχει μία πολυετή και άπιτυχή καριέρα στη ζωγραφική. Τεχνίτης άριστος που δεν φοβάται τό μύθο, παρουσιάζει στην γκαλερί «Είρμός» μία σειρά έργων, όλα φιλοτεχνημένα με μολύβια, μαύρα και χρωματιστά, που δείχνουν μία έφιαλτική φθορά του υλικού κόσμου, ένα κόσμο που έχει καταντήσει σε περιτρίμματα, σε άχρηστα υλικά που γεμίζουν τά «φантаστικά τοπία» και εισβάλλουν άκόμη και μέσα στα σπίτια μας, αν τολμήσουμε να άφήσουμε άνοιχτό τό παράθυρο. Ετσι που ζωγραφίζει τά άντικείμενα ο Γουναρίδης, με τόση ρεαλιστική έπιμονή, δεν άφήνει καμία άμφιβολία για τη διαπίστωση τής φθοράς και τής άπειλής. Και οι κάποιιο καρποί, που δίνονται σε άρκετά από τά έργα, είναι χωρίς χυμό, ίσως πέτρινοι πιά ή μεταλλικοί. Νομίζω, ότι έχει κάποια σημασία τό ότι ο ζωγράφος δίνει τό θέμα του (ούσιαστικά ένα είναι τό θέμα σε πολλές παραλλαγές), τις περισσότερες φορές σε διαγώνια διάταξη (σπάνια όριζόντια), με τη φορά από πάνω προς τά κάτω, ύποδηλώνοντας ίσως, τη χειμαρρώδη ροή του έπερχόμενου κινδύνου. Ο Γουναρίδης, σίγουρα, δεν είναι από τους ζωγράφους που έφησυχάζει ή καθυστεράει. Τό μήνυμά του είναι σαφές και άδουνηρό. Και ή ζωγραφική του συνεχίζει να έχει έτσι μία πολιτική (στη γενικότερη έννοια του όρου) σημασία.

Στην πρώτη του έκθεση ο Θανάσης Παπιώτης (γκαλερί «Τερακότα») δείχνει μία πολύ άξιοπρόσεκτη δουλειά, τόσο από άποψη όγκου, όσο και άποψη ποιότητας. Ο Θεσσαλονικιός καλλιτέχνης δείχνει έργα που φιλοτέχνησε από τό 1978 μέχρι πρόσφατα κι έτσι διαπιστώνει κανείς και την άνέλιξη του. Στά πιά παλιά έργα του κυριαρχεί τό κοινωνικό στοιχείο στα έργα του, ενώ παράλληλα διαπιστώνει κανείς τό γερό σχέδιο και μία εύαισθησία στο χρώμα, που βαθμιαία γίνεται όλο και πιά άίσθητη, όταν στα θέματά του μπαίνει ή γυναίκα ή τό τοπίο. Από την άλλη μεριά παρατηρεί κανείς μία μεγαλύτερη άπασχόληση σε σύγχρονα θέματα, όπως, για παράδειγμα, στα ηλεκτρονικά παιχνίδια, μία τάση να ίδωθούν και να άποδοθούν τά πράγματα λιγότερο ρεαλιστικά άκόμη και με την χρησιμοποίηση άποσπασμάτων από πίνακες κλασικών ζωγράφων, που περνούν σάν μνήμες από τό όραμα του σύγχρονου καλλιτέχνη. Ο κ. Παπιώτης, που διδάσκει σχέδιο και ζωγραφική, δείχνει γενικά με την έκθεσή του ότι, αν και πρωτοφανέρωτος, διαθέτει έναν άρτιο τεχνικό αλλά και ψυχικό έξοπλισμό, που άσφαλώς θά δώσει στο μέλλον ένα έργο πολυσήμαντο και σημαντικό.